

מי שאמר שרק בני עשירים והוריהם יכולים ליהנות מחיי-הרפתקאות בימינו — לא ידע על מה שהוא מדבר. אם היה סר לביית-המידות של עיריית תליאביב, בכי-כר מלכיים-ישראל, היה מגלה שזכות זו שמורה גם לאורח הקטן.

כל מה שעל האורח הקטן לעשות, לשם כך, זה להמתין — לא יותר מעשר דקות, בדרך כלל — למעלית, לעלות בה לקומה החמישית. שם, במיסדרונות השוממים מ' אדם, יגלה מיד את מטרתו: תור ארוך ליד אחת הדלתות.

שיממון. בניגוד למאות החדרים אפרי פי השיממון והשלווה בבניין הגדול, החדר שלי התור הנצחי מלא פעילות קדחתנית. שני הפקידים בתוכו — צדוק ורחל — עומדים בלחץ בלתי-פוסק של תושבים המבקשים משהו, שלכאורה נראה פשוט ביותר: אישור לטאבו מטעם העירייה, האומר כי האורח הקטן אינו חייב לעי-רייה שום דבר בחיים, ויכול להעביר את דירתו על-שמו, סוף סוף.

אישור זה, מסתבר, אין אפשרות לקבל בדור זה: האורח הקטן — להלן הקטן — ניסה, לפני בואו, את מזלו במשלוח שניים שלושה מכתבים לעירייה, כולם רשומים. לשוא. אין קול ואין עונה.

שאלה לראש תשובה. כך הגיע הקטן לתור הבודד והממושך. תוך כדי שעת המתנתו, ניסה לברר מדוע אי אפשר להפריש פקידים נוספים למטרה זו, כדי שהשלווה העמוקה בקומה לא תופר. איש לא היה מסוגל לענות לו על כך.

חלפה שעה, ותורו של הקטן הגיע. תוך שעות מדקדק, מילא את הטופס הדרוש, חתם עליו. "עכשיו תרד לקומה השלישית, הס' בירו לו צדוק או רחל, תביא משם אישור ממחלקת המיסים שאינך חייב כסף. אחרי-כך תשלם בקופה עשר ל"י, ובשבוע הבא תחזור לקבל את האישור."

התור עדיין שם. הקטן, שלמד כבר בצה"ל לא לשאול שאלות, נפרד לשלום. הוא יורד לקומה השלישית, ממתין עשר דקות בחור, מגלה שהמתין אצל הפקיד

ראש עירייה רבינוביץ לא הוא, ולא אלוהים

הלא נכון. עובר לתור הנכון, תוך עשרים דקות בלבד יש בידי כבר האישור צ"ק צ"ל. במחירות הוא מגלה שהקופה, בה הוא צריך להשליש את העשירייה, נמצאת בכל זאת בקומה החמישית, מדלג בקל-לית, פחות או יותר, שתי קומות, משלם, ופורש בשלום לדרגו.

חולף שבוע, והקטן, אורח מסודר ומי מושמע, מופיע מחדש בקומה החמישית המפורסמת, התור של השבוע שעבר עדיין שם. מספר שאלות עדינות מבהירות לו, כי גם הפעם עליו להמתין בו. כולם ככה. למס צריך לעמוד פעמיים בתור? "חברי בי, ככה זה." מסביר אורח שני, למוד נסיון יותר, את העבודה בעירייה הזאת לא ישנה אף אחד. לא רבינוביץ, ולא אלוהים. ככה זה."

המישים דקות בלבד, והוא כפנים, ואו, לראשונה, נדמה לו לרגע שהוא על סף שבץ קטן: "חסר לך עוד אישור ממחלקת המיסים, מבשר לו צדוק." הם אומרים (החשך בעמוד 26)

"לא נאכל חרא - ונאגיד שזה דבש!"

שבעת המורדים חנוכה מורחי, אברהם שרעבי, דרור מורחי, גיורא אופנתימר, יואב מורחי, אהרון כהן, ושלמה מורחי -

כולם תושבי שכונת העוני נחלאות ושכונת הכורדים בירושלים - החזירו את פנקסי המילואים. לפחות אחד מתם לא נענה לצו קריאה. הסיבה, לדבריהם: קיפוחם בדיוק וביחס חברתי.

שבעה צעירים ירושלמיים החזירו את פינקסי המילואים - כמה ילכו מחר בעיקבותיהם?

"בכל זאת הצלחתי להתקבל לעבודה ב' פרידמן. עבדתי שם בתור נהג חמישה חודשים. יום אחד בא אלי בלש ועצר אותי. בגלל טבעת שנתן לי חבר שלי, ושחשבו שהיא גנובה. לא היה לי שום קשר לעניין הזה, ועובדה שלא פתחו לי תיק, אבל כשחזרתי, לא רצו לקבל אותי בחורה לעבודה. פחדו שיש לי עניינים עם ה' מטטרה. מאז, לפני שנתיים, אני לא עובד. בסברואר שנה שעברה התחתנתי. חלום יש לי ילדה, והאשה בחודש התשיעי."

חדר החבר דרור מורחי בחדר חברו, שם הוא מתגורר עתה מחוסר אפשרות להגיע לדירה משלו, הוא אחד המחזיריים.

שש ודחיים אותנו למילואים בשביל לשמור על המוזיאון הפרטי של משה דיין - כשלבנו עצמנו אין איפה לישון. למה שנלך? חנוכה מורחי אפילו אינו זועם, הוא סתם נחושה-החלטה. לחנוכה מורחי ולחבריו, גיורא אופנתימר ודרור מורחי - שלושה מתוך קבוצת הצעירים שהחזירו בשבוע שעבר את פינקסי המילואים של-הם - ששטו אין בית. גיורא הרווק מסתדר איכשהו, ישן כל לילה אצל חבר אחר. אבל דרור, שהוא נשוי ואב לילדה, נאלץ להשיב את אשתו לבית הוריה. בשעה שהוא עצמו מתגורר אצל חבר טוב-לב.

משום כך נמאס להם ששטו. שנים ארוכות של חיפושים אחר מקור סרנסה קבוע, של נדודים מחבר שכור לחדר שכור - הביאו את סבלונתם לקצה הגבול. אפילו הערך העליון ששמו צה"ל - ערך שעליו גדלו והתחנכו לא עמד הפעם בפני הזעם. "למה שאלך למילואים?" מקשה דרור מורחי השחרחר. הוא בן 24, ושנתיים מס' חובב כבר ללא עבודה. "הייתי בשריון וסיימתי את השירות עם תעודת הצטיינות. אבל ברגע שהשתחררתי - אף אחד לא ניסה לעזור לי. היפנו אותי לשירות ל' הכוננת חיילים משותפים. ניגשתי לשם. הציעו לי כל מיני קורסים. אבל התנאי היה: שמונת שנות לימוד לפחות. אני לא סיימתי בית-ספר עממי." מסיק דרור ומספר:

"לא נמות בעד ארצנו. שיתנו לחיות בה!"

כל הזמן גרנו בחדרים מושכרים. אבל אין לי כסף יותר בשביל שכר-דירה. בעלת-הבית שלי הגישה נגדי תביעה. שלא שיי למתי לה. היא צודקת. אבל מה אני יכול לעשות? אין לי כסף." דרור פורש ידיו לצדדים: "למי לא פניתי? למשרד השיכון, לחברת פרזות. גרשמת בעירייה לסידור דירה. עד היום לא קיבלתי תשובה. אני הולך ללשכת עבודה. שולחים או תי לעבוד בתור גנן, כשטיפת כלים. איי זה מין עבודות אלה? למה שלא יתנו לי לעבוד בתוך נהג ממשלתי? יש לי